

Заведи мне ладони за плечи,
обойми,
только губы дыхнут об мои,
только море за спинами плещет.

Наши спины, как лунные раковины,
что замкнулись за нами сейчас.
Мы заслушаемся, прислонясь.
Мы — как формула жизни двоякая.

На ветру мировых клоунад
заслоняем своими плечами
возникающее меж нами —
как ладонями пламя хранят.

Если правда, душа в каждой клеточке,
свои форточки отвори.
В моих порах стрижами заплещутся
души пойманные твои!

Все становится тайное явным.
Неужели под свистопад,
разомкнувши объятья, завянем —
как раковины не гудят?

А пока нажимай, заваруха,
на скорлупы упругие спин!
Это нас погружает друг в друга.
Спим.

Андрей Вознесенский

Поклади ти долоні на плечі,
Обійми,
Тільки губ моїх подих прийми,
Тільки море за спинами плеще.

Наші спини, як місячні мушлі,
Що замкнулись за нами в цей час.
Ми заслухаємось, притулися до нас
Ми – життя побудова двобічна.

На вітру світових блазнювань
Затуляти своїми тілами
Те, що виникло поміж нами –
Як долонями жар вартувать.

І якщо душа в кожному атомі,
Відчини кватирки свої.
І тоді оживуть ті невидимі
Душі спіймані всі твої.

Очевидним стає все таємне
І невже-то під свистопад,
Розімкнемо обійми взаємно –
Ніби мушлі, що не бринять?

А тепер натискай, крутанино,
На цупкіші лушпайки двох спин!
Ми зануримось так обопільно.
Спи.